

உள்ளுணர்வு

பன்னிப் பன்னிச் சொன்னேன்; டாக்டர்களுக்கு மானிட உடல் ஒரு ஜடயந்திரம்போல! அவர்களுக்கு வைத்தியக் கண், வைத்திய நோக்கு! வேறு எண்ணங்கள் எழுமா சோதனை செய்யும் பொழுது? எத்தனையோ சொல்லி தைரியமூட்டிவிட்டுத்தான், சாந்தாவை வீட்டினின்றும் கிளப்பினேன். ஆனால் 'டிஸ்பென்ஸரி' போகும் வழியிலே அவள் மீண்டும் மீண்டும் கேட்ட கேள்விகளும், சந்தேகங்களும் . . .

அப்பப்பா! முதலில் கொஞ்சநேரம் தித்திப்புச் சுவைப்பதுபோலச் சுவைத்தேன் - வேடிக்கையாக எடுத்துக்கொண்டு சிரித்தேன்- ஆனால் எத்தனை நேரம் சிரிக்கமுடியும்? சீறினேன்.

புதுசாகக் குடி வந்த ஊரிலே நல்ல டாக்டர் யார் என்று விசாரித்துக்கொண்டு, சிபார்சு செய்யப்பட்ட இருவரின் இருப்பிடமும் அறிந்துவர நான் பட்ட சிரமம் எத்தனை?

டாக்டர் செல்லப்பா, டாக்டர் பத்மநாபன் என்னும் இருவரும் நல்ல டாக்டர்கள் என்று சொன்னார்கள். பத்மநாபன் சிறு வயசுதான்; சிரித்த முகத்தினர்; எடுத்த எடுப்பிலே கைராசிக்குப் புகழ் கொண்டவர். செல்லப்பா, கெட்டிக்காரர்; அனுபவசாலி; வேடிக்கையாகப் பேசுபவர்; மற்ற ஓரிரூ டாக்டர்களும் தொழிலுக்கு லாயக்கற்றவர்கள். ஒருவர் முசுடு, மற்றவர் வியாதிக்காரர் - இன்னொருவர் யமன்!

இப்படி நான் கேள்விப்பட்டதை அவளிடம் சொன்னேன். பத்மநாபனின் இருப்பிடம் அருகிலிருப்பதால் அவரை நாட எண்ணினேன். ஆனால் தொலைவிலிருக்கும் செல்லப்பாவையே சாந்தா ஆதரித்தாள்!

"அனுபவசாலியே வரட்டும்!" என்று சொன்னாள்; நான் சிரித்துக்கொண்டேன்! வாலிபரான இளம் டாக்டர் வேண்டாம் என்பது அவள் எண்ணம்!

செல்லப்பாவை நாடித்தான் புறப்பட்டாச்சு! இன்னுமா கூச்சம், பீதி? அசட்டுத்தனமான கேள்விகள் கேட்டால் எத்தனைதான் சொல்வது நான்?

"டாக்டர் என்றால் தொட்டுத்தான் பரீட்சை செய்வார்! இதற்கெல்லாம் பயந்தால் வியாதியுடனேயே முடங்கவேண்டியதுதான்! வைத்தியம் பார்க்க என்னாலாகாது! உன் அப்பாவிடம் போ!" என்று கோபித்தேன்.

கோபித்தால் சற்று அடங்குவாள்; அழமாட்டாக் குறையாய்ச் சிரித்துவிடுவாள். இப்பொழுதும் அப்படித்தான் குரல் கம்ம, :ஆமாம், உங்களுக்கென்ன? சொல்லமாட்டீர்களா? உங்களை ஒரு லேடி டாக்டர் தொட்டு ஓர்டைத் திறந்து முதுகையும் மாரையும் தட்டி, வாயைப் பிசாசுமாதிரி திறக்கச் சொன்னால் எப்படி இருக்கும்?" என்று கேட்டாள் அவள்.

நான் சளைக்காமல் "குஷியாக இருப்பேன்!" என்று இடக்குப் பேசினேன்.

அதற்கப்புறம்தான் அவள் சாதுவானாள். இதுவரை டாக்டரை அண்டினவளல்ல. அதனால் ஏதோ கலை, பயம், பாவம்! நோய் வந்தால் கூச்சம் நாச்சம் பார்க்கலாமா? நோயாளியைக் கண்டு டாக்டர் ஆயாசமும் அருவருப்பும் கொள்கிறாரா? கொள்ளலாமா? டாக்டர் என்றுதானே மதித்து ஒரு ஆடவனிடம் இவளை அழைத்துப்போகிறேன்?

"அவர்மட்டும் டாக்டராக இல்லை என்றால் நான் அவரை உன் கிட்டக்கூட வரவிடுவேனா சாந்தி?" என வினவி அவளை மென்னகை புரியச் செய்தேன்! ஊட்டங்காணாத செடிபோல வாட்டமுற்றிருந்த சாந்தி முறுவல் பூத்துவிட்டதைக் கண்டு ஆனந்தம் கொண்டேன்.

டாக்டர் செல்லப்பா எங்களை கனிவுடனும் சுமுகமுடன் உம் விசாரித்தார். சாந்தாவின் நாடியை மட்டும் பார்த்துவிட்டு சில மருந்துகள் எழுதிக்கொடுத்தார். மீண்டும் வலிகண்டால் வந்து தெரிவிக்குமாறு சொன்னார். கவலை நீங்கினவளாய் திருப்தியுடன் வீடு மீண்டாள் சாந்தா.

ஆனால் இரண்டு மூன்று வாரங்களுள், அவளுக்கு மறுபடியும் மார்பின் இடதுபுறம் சுரீர் சுரீர் என்று வலி வந்துவிட்டது! இருவருமாக செல்லப்பாவிடம் சென்றோம்.

இந்தத் தடவை அவள் பயந்ததுபோலவே ஆயிற்று. சாந்தாவின் முதுகுபுறத்தை, மிருதங்க வாசிப்பு துவங்குவதுபோல, தட்டினார் டாக்டர். அவளைப் படுக்கும்படி கூறி, வயிறு, மார்பு, இதயத்துடிப்பு, பரீட்சித்தார். நான் சாந்தாவின் குழப்பத்தைக் கண்டு வெகு அருகில் இருந்தேன். எனினும் அங்கிருந்து கிளம்பும்பொழுது அவளுக்கு ஒரே படபடப்பு!

“போதுமே! இன்ன வலி என்று கண்டுபிடிக்க எத்தனை காலம் ஆகுமோ?” என்று அலுத்துக்கொண்டாள்.

சாந்தாவின் சொற்களை மெய்ப்பிக்கவே போலும், அதற்குப் பிறகு இரண்டு மூன்று முறைகள் இப்படியே நடந்தது. ‘டிஸ்பென்ஸரி’ போகும் வழியிலே மட்டும் அல்ல - அங்கிருந்து மீளும் வழியிலும் அவளுடைய தொண்தொணப்பு!

‘தினமும் டெம்பரேசர் எடுங்கள்!’ என்று அவர் கூறியபடி செய்ததிலே, தினமும் லேசான சுரம் இருப்பது தெரிந்ததால், ஏதோ கோளாறு இல்லாமற் போகவில்லை என்று மட்டும் டாக்டர் சொன்னார்!

“இனிமேல் வலி வந்தால் எப்படியோ இரண்டு நாள் பொறுத்திக்கொள்கிறேன்! டாக்டரும் வேண்டாம்! மருந்தும் வேண்டாம்!” என்று விராப்பும் வீம்புமாகச் சொல்லி வந்த சாந்திக்கு, வலியும் வந்துவிட்டது! ஒரு நாள் அவள் பிடிவாதத்தின் பயனாக டாக்டரை அழைக்கவில்லை. ஆனால் அவளுடைய வார்த்தைகளைப் பொய்ப்பித்து, உறுதியைக் குலைக்க, வலி வலிமையுற்றது! படுக்கமாட்டாமலும், உட்காரமாட்டாலும், துடித்தாள் சாந்தி. டாக்டரை அழைத்துவரப் போனேன். அவர் ஊரிலே இல்லை. வீட்டிற்கு வைத்தியரின்றி திரும்புவது விபரீதம். நிலைகொள்ளாமல் துடிக்கும் சாந்தாவின் வேதனையை நினைத்தவாறே, பத்மநாபனை நாடிப்போனேன்.

தோற் பை சகிதம் என்னுடன் வந்து நின்ற வாலிபரைக் கண்டதும் ஒரு வினாடி திகைப்புத்தான் சாந்தாவுக்கு! ஆனால் வலியின் வேதனையிலே அவளுக்கு கூச்சம், கலக்கம் ஒன்றும் தோன்றவில்லை என்பதைக் கண்டேன். டாக்டர் ஒருவர் வந்தாரே என மகிழவேண்டிய சமயமல்லவா அது?

சாந்தாவின் நாடியை மட்டும் பார்த்துவிட்டு நின்ற டாக்டர் அவளுடைய வலியின் வேகத்தை ஊகித்ததுமே சரசரவென்று அவளுடைய முதுகையும், மார்பையும், வாயையும், வயிற்றையும் சோதித்தார். மார்புக்குப் போடுவதற்கு மருந்து ஒன்று எழுதிக்கொடுத்து மறுநாள் தாமே வந்து கட்டிவிட்டுப் போவதாக கூறினார். “வலியை மறந்து தூங்குவதற்கு மருந்து ஏதாவது தாருங்களேன் டாக்டர்!” என சாந்தி கேட்டதும், “ஆகட்டுமம்மா! இப்போதே இவரிடமே அனுப்புகிறேன்! பயப்படாமல் தூங்குங்கள்!” என்று சொல்லிப்போனார்.

இரண்டு நாட்களிலே வலிகுறைந்து குணமுண்டாயிற்று. இந்த முறை வந்த தீவிரமான உபாதையால் சாந்தி ரொம்பவும் சோர்வுற்றுவிட்டாள்.

“செல்லப்பா ஊரிலிருந்து வந்துவிட்டாராம்! அழைத்து வரட்டுமா? வலி முன்னெவிட அதிகம் என்று தெரியவேண்டுமல்லவா அவருக்கு?” எனக் கேட்டேன் சாந்தியை.

“வேண்டாமே! இன்றைக்குக் கூட இவர் வந்துவிட்டுப் போயிருக்கும்போது அவர் எதற்கு?” என்றாள் அவள். அதுவும் சரிதான். பத்மநாபனும் அனுபவஸ்தர் போலவே அறிவுக்களையுடன் விளங்குகிறார்! உடனுக்குடன் செல்லப்பா அனாவசியம் தானே?

மீண்டும் சில வாரங்களுக்குள் சாந்திக்கு கடுமையான வலி கண்டுவிட்டது!

“சரி, டாக்டரை அழைத்து வருகிறேன்” எனக் கிளம்பினேன்.

“ஏன்னா, யாரை அழைச்சிண்டு வரப்போறேள்?” என்று சாந்தா வினவினாள் அந்த வேதனையினூடே!

அத்தனை மறதியா எனக்கு?தொலை தூரம் போகணும் என்று சோம்பலா?

“செல்லப்பாவைத் தான்!” என்று சொன்னேன். அவளுடைய பதில் என்னை திடுக்குறச் செய்தது.

“அவர் வேண்டாமே! பீஸும் அதிகம்! பத்மநாபனையே அழைத்து வாருங்களேன்!” என்றால் சாந்தி!

“ஏன்? அவர் என்னவானும் நினைத்துக்கொள்ள மாட்டாரா? போனதடவை அவர் ஊரிலே இருக்கவில்லை! ஒரே டாக்டர் கவனித்தால்தானே வியாதியின் போக்கு பிடிபடும்?” என்று கேட்டேன்.

“சரி, உங்கள் இஷ்டம்!” என்று சொல்லிவிட்டாள்.

டாக்டர் செல்லப்பாவையே அழைத்துவரும் நோக்கத்துடன் சென்றுகொண்டிருந்த எனக்கு அவள் சொன்னது காதில் ஒலித்தவாறிருந்தது. ‘பீஸ்’ குறைவு என்பதற்காகத்தான் சொன்னாளா? ‘உங்கள் இஷ்டம்!’ என்று சொன்னபோது இஷ்டம் இன்றிதானே சொன்னாள்? பத்மநாபனையே அழைத்து வறுமாறு வற்புறுத்திக்கூறக் கூசினாள்? அது ஏன்? முதலில் பார்த்த செல்லப்பாவை அழைத்து வருவதுதானே முறை?

அன்றைக்கு செல்லப்பா ஊரிலே இல்லாத தகவல் தெரிந்தபோது கவலையும் வருத்தமாய் இருந்தது எனக்கு! இன்று அதே தகவல் தெரிந்தபோது கோபமும், ஏமாற்றமும் கொண்டேன்.

பத்மநாபனிடம்தான் போகவேண்டுமா? ஆம்! வேறு வழி? போனேன்.அந்த இளம் டாக்டரின் களைபொருந்திய வதனம் இன்று எனக்கு களிப்பூட்டவில்லை.

டாக்டர் பத்மநாபனுடனே என்னை கண்டபொழுது, சாந்தா வியப்பு மேலிட விழித்தாள்! பத்மநாபனைக் கண்டுதான் அந்த ஏளன முறுவலா? . . . அன்றி, அவள் என் இஷ்டப்படி விட்டும் நான் அவளிஷ்டம்போல நடந்துகொண்டதற்காக என்பால்தான் அந்த முறுவலை விகிரிதானா? வேதனையெல்லாம் மறந்து அதென்ன அப்படிப்பார்த்தாள் எங்களை?

ஒரு வினாடி கலங்கியேவிட்டேன். ஆனால் சாந்தியின் முகத்திலே தென்பட்ட உடல் நலிவுத் துன்பமும், டாக்டர் பத்மநாபனின் நிதானமும், பண்பும், அடக்கமும் என் புரைசல் நினைவை மூடியிட்டன.

இந்த முறையும் பத்மநாபன் இரண்டு நாள் வந்தார். சாந்தியைக் கவனித்தார். ‘ப்ரூரசி’ என்னும் நோயின் அறிகுறிகள் இவை என்றும், சரியான போஷணை செய்தால் குணமாகிவிடும் என்றும் கூறி, மருந்துவகை, உணவுமுறை எல்லாம் சொல்லிப்போனார்.

வீட்டிலே சமையல் செய்ய பையன் இரண்டு மூன்று மாதமாய் இருந்து வந்தான்; அவன் வீட்டிலே நன்கு ஒன்றிவிட்டதால், ‘போஷணை’க் கவலை இல்லை எனக்கு! ஆனால் சாந்தா, “செல்லப்பா வேண்டாம்!” என்று சொல்வாளோ என்றுதான் கவலைகொண்டேன்!

“செல்லப்பா வியாதியைக் கண்டுபிடிக்காத பொழுது இவர் இப்படிச் சொல்கிறாரே? இவர் சொல்லும் மருந்தும் இஞ்செக்ஷனும் சரியானபடி அமையுமா?” என்று சொன்னேன் சாந்தாவிடம்.

“இப்பொழுது இரண்டு தடவையாக வலியும் அதிகம்; நாமோ செல்லப்பா கவனித்ததன் பயனாகக் குறித்துக்கொண்ட ‘டெம்பரேசர்’ சமாசாரம் சொல்லியிருக்கிறோம்! அதனால் இவர் சீக்கிரம் கண்டுபிடித்தார்! இப்போதைக்கு செல்லப்பாவும் இதைக் கண்டு பிடித்திருப்பார்! டானிக்கு, மாத்திரைகள் ஏறக்குறைய ஒரே குணமுள்ளவைத்தானே?” என்றாள் அவள்!

இப்படி மடக்கிவிட்டாளே என்று வருந்துவதா நான்? அல்லது பத்மநாபனை அலாதியாகப் போற்றவில்லை அவள் என்று என்று ஆறுதலடைவதா?

“இவரே போதும் நம்மகத்துக்கு!” என்று சாந்தா கடைசியாகச் சொன்னதைக்கேட்டு துணுக்குற்றேன்.

“உன் எண்ணம் தான் என்ன? நீ இப்படி எண்ணுவதும் சொல்லுவதும் அழகா? செல்லப்பாவிடம் போன பொழுதெல்லாம் ஆயிரம் கேள்வி கேட்டுத் துளைத்தவள்தானா நீ? உன் கூச்சமெல்லாம் எங்கே போச்சு?”

இவ்வாறெல்லாம் சரமாரியாகக் கேள்விகள் கேட்கணும்போலத் துடித்தேன். ஆனால் அப்படிக்கேட்பது எனக்கு அழகா என்று கூசினேன்.

டாக்டர் பத்மநாபன் சொன்னபடியே மருந்தும் உணவும் கொள்ளத் தொடங்கினாள் சாந்தா. அவருடைய டிஸ்பென்ஸரிக்கு நானே அழைத்துப்போய் இஞ்செக்ஷன்கள் செய்வித்தேன்.

சாந்தாவின் முகத்திலே தெளிவும், தென்பும் ஊறின. எழில் திரும்பியது. ஆனால் என் மனதிலே இடையறா வேதனை குடைச்சல்.

பத்மநாபனையே முதலில் நாடிப்போக நான் விரும்பினபொழுது "அனுபவசாலி செல்லப்பா வரட்டும்!" என்று மறுப்புக் கூறினாளே? முதலிலேயே என் எண்ணம்போல் நடந்திருந்தால் இந்த மனப்போர் எழுமா? அவதிபட எனக்கு லிபி இருக்கையிலே, எதுவும் தாறுமாறாகத்தானே நடக்கும்?

ஆனால் . . . அதுதான் . . . அவள்தான் முதலிலே செல்லப்பாவைத்தானே ஆதரித்தாள்? நான் மனதைக் கலக்கிக்கொண்டு துன்புறுவது சரியா?

ஆனால் இதுதான் ஸ்திரிசாகசமோ? நான் ஐயறக்கூடாது என்று ஜாலக்காக அடிகோலினாளே?

ஆனால் - ஆனால் . . . செல்லப்பா இல்லாத சமயம் பத்மநாபனை அழைத்துவரவேண்டியிருக்கும் என்று அவள் கண்டாலா என்ன?

ஆனால்? . . . செல்லப்பா ஊரில் இல்லை என்று அறிந்துதான் பாசாங்கு வலி? . . .

சட்! இந்த 'ஆனால்' தொலையவேண்டும்! ஐயம் ஒழியவேண்டும்! என்ன கேவலமான நினைப்பு! வலிதாளாது அவள் துடித்தது பொய்யா? சந்தேகப்படும் ரீதியிலா இருவரும் பழகுகிறார்கள்? நோயாளி என்னும் பரிவு அவருக்கு இருப்பதும், நோய் தீர்க்கும் அறிஞர் என்னும் மதிப்பு அவளுக்கு இருப்பதும் இயற்கை! முன்பு என் காதுகுத்தல் வலியை ஒரு நாளிலே நீக்கிய டாக்டரை, அவர் இருக்கும் திக்கு நோக்கி ஆயிரம் கும்பிடுபோட்டு பாராட்ட எனக்கு தோன்றவில்லையோ?

"அப்பா! டாக்டர்கள்தான் எத்தனை அவசியம்! இரவென்றும், பகலென்றும் பாராமல் சிரமமுடன் சிரத்தையாகக் கவனித்து உடம்பின் வேதனையை போக்குகிறார்கள்! டாக்டர் தொழில் உன்னதமான சேவைதான்!" என்று சாந்தியின் நாமூலம் கேட்க நேர்ந்தபொழுது மட்டும் கசப்பானேன்?

சிகிச்சைச் சாலையிலிருந்து ஒருநாள் வீடு மீளுகையில் நான் "நேற்று செல்லப்பாவை கடைவீதியிலே கண்டேன்! ஏதாவது கேட்பாரோ எனத்திகிலாயிருந்தது!" எனத் தெரிவித்தேன்.

அதற்கு அவள் "என்னவென்று கேட்பார்? 'ஏன் என்னைக் கூப்பிடவில்லை' என்றா? அவர் அப்படி கேட்பவரானால் நீங்களும் தயங்காமல் 'பத்மநாபன் என் காலேஜ் நண்பன்!' என்று சரடுவிட வேண்டியதுதான்! திகில் ஏன்?" என்றாள் சாந்தா,

நண்பனா? சத்துருவாக நான் கருதாமல் இருந்தால் போதாதா? . . . நான் வாயாரப் பொய்யைச் சொல்லியாவது . . . ? செல்லப்பா தேவையில்லை என்னும் பிடிவாதம் இவளுக்கு ஏன்?

என் வேதனையை சாந்தா அறிகிறாளா என்பது எனக்குப் புலனாகவில்லை.

"இப்பொழுதெல்லாம் டிஸ்பென்ஸரிக்கு குசாலாய்க் கிளம்புகிறாயே? முதலில் நீ பயந்ததும், கோணங்கி பண்ணிக் கொண்டதும் நினைவிருக்கா? பெண்களுக்குச் சபல சித்தம் என்பது சரியான பேச்சு!" என்றெல்லாம் நான் ஜாடைமாதையாக, ரோசமாகவும், சரசமாகவும், கிண்டலாகவும் கேட்டால், சிரிக்கிறாள் அவள் - நமிட்டுச் சிரிப்பு!

பாரம் வைக்கப்பட்ட காகிதத்தாள் போல என் மனம் துடிதுடித்தது - படபடத்தது. ஆனால் சாந்தாவும் அதே நிலையில் இருந்தாளோ - பறந்துபோய்விடமுடியாமல்? நான் ஒருவன் இருக்கும்பொழுது வேறொருவனுடன் பறந்துவிட விரும்புவாளா?

சஞ்சலமும் சுய சமாதானமும் எத்தனை நாள்? ஒரு நாள் அவள் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னாள்: “டாக்டர்களைப் பற்றி நான் ஒரு ஆராய்ச்சி பண்ணியிருக்கிறேன்!”

“அட! டாக்டர்கள் வியாதியையும் மருந்துகளையும் ஆராய்வார்கள்! மருந்து சாப்பிடும் நோயாளி நீ டாக்டர்களை ஆராய்கிறாயா? அதென்ன ஆராய்ச்சி?” என்று கேட்டேன்.

“சொன்னால் சரியாய், அழகாய், அமையுமா?” என கேட்டவாறே, கையிலே வைத்திருந்த காகிதத்தாளைக் கொடுத்தாள்.

அதிலே எழுதியிருந்தது வருமாறு:

“டாக்டர்கள் இரு பிரிவு. ஒரு பிரிவினர் பெண்ணாசைகொண்ட, ஸ்திரிசபலமுள்ள, அதமாதமர்கள்! வேதாந்திகளாக விளங்கும் உத்தமோத்தவர்கள் மற்ற ஒரு பிரிவினர்! டாக்டர்களாக உருவாகும்பொழுதே அவரவர் உள்ளத்து குறைகளும் சிறப்புகளும் நன்கு உருவாகி விடுகின்றன! ஆனால் இந்த இருபிரிவினருக்குமிடையே புலப்படும் வித்தியாசம் துளி! முதல் கோஷ்டிக்கு மானிட உடல் ஒரு பொம்மை! மற்ற கோஷ்டிக்கு மனித உடல் ஒரு பொய்மை! ஆகக்கூடி டாக்டர்களுக்கு மானிட உடல் ஜடயந்திரம் போல!”

மிகைப்படக் கூறப்பட்ட ஒரு கற்பனையை ரசிப்பதுபோலவே ரசித்து இதைப் படித்த நான், “பேஷ்! விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி போலத்தான் குழம்புகிறது!” என்றேன்.

ஆம்! எந்த கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர் பத்மநாபன்? எந்த கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர் செல்லப்பா? இதை ஏன் அவள் விளக்கவில்லை? எனக்கு அவசியம் எது?

“சாந்தா! நான் ஒன்று கண்டுபிடித்திருக்கிறேன்!” என்று கூறினேன் குறும்பாக. “அதென்ன?” என வியந்தாள்.

“நளாயினி நோயாளிக் கணவனை எங்கெங்கேயோ அழைத்துப் போனாலாமே, தயங்காமல்? அதுபோல நானும் உன்னை டாக்டரிடம் அழைத்துப்போகிறேன்!” என்றேன்!

“அதென்ன தத்துபித்துன்னு! நளாயினி புருஷன்மாதிரி என்னை வியாதிக்காரன் என்கிறீர்களா? இல்லை, டாக்டருக்கும், தாசிக்கும் ஒப்பிடுகிறீர்களா?” என்று நேரடியாகக் கேட்டுவிட்டாள்!

“தசவித பொருத்தம்தான்!” என்று கூசாமல் கூறினேன்! பொறாமை நாவடக்கம் கொடுக்குமா?

“அது வேறையா?” என்று துடித்தெழுந்தாள் சாந்தா. வாரிக்கொண்டிருந்த குழலை முடித்துக்கொண்டுவிட்டாள். “அங்கே வரவில்லைதான்! மருந்து ஒட்டுமா எனக்கு?” என்றாள்.

“கேளுங்கள்! உங்களுக்கு பத்மநாபனைப் பிடிக்கவில்லை! எனக்குச் செல்லப்பாவைப் பிடிக்கவில்லை! நானும் பார்த்தேன்! எப்படிச் சொல்கிறது என்று தெரியாமல் திண்டாடினேன்! விஷயம் முற்றினபுறம் எப்படிச் சொல்லாமல் இருப்பது? நீங்கள் ‘உம்’முன்னு இருக்கிறது எனக்குத் தெரியமலா இருக்கு?”

என் நெஞ்சு படபடத்தது. என்ன முற்றிவிட்டது? என்ன சொல்லிவிடப்போகிறாள்?

“வயதிலே ஒன்றும் இல்லை! செல்லப்பா வயதானவரானால் என்ன? பத்மநாபன் சின்னவர் ஆனால் என்ன? இவருக்கு பெரிய மனசு! பெரியவருக்கு சின்னதனம்!”

இதென்ன போடு? அப்படியென்ன நான்கு சந்திப்புகளிலே செல்லப்பாவைக் கண்டுவிட்டாள்? இருவரும் அவளைக் கவனித்ததிலே நான் ஒரு விபரீத வித்தியாசமும் காணவில்லையே?

“எனக்குச் செல்லப்பாவின் முகத்தைக் கண்டாலே எரிச்சலாய் வந்தது ஏனோ? என்ன செய்வது, டாக்டராச்சே என்று சும்மா இருந்தேன்! பத்மநாபனைப் பார்த்தபிறகு ‘சின்னவர் என்று இவரை ஒதுக்கினோம்!’ என்று நினைத்துக்கொண்டேன்.”

ஓ! புரிந்தது! புரிகிறது! . . . அப்படியென்ன செல்லப்பா உன்னைப் பார்த்துப் பல்லிளித்தாரா? நான் கவணிக்கவில்லையே?" என்று அசட்டுச் சிரிப்பினூடே கேட்டு வைத்தேன்!

"இனித்தாரோ இல்லையோ? அதெல்லாம் சொல்லத் தெரியாது எனக்கு! ஆளைப் பார்த்தால் தெரியாதா? பத்மநாபன் வேண்டாம் என்றால் சரி - நான் ஊருக்குப்போய் இவர் சொன்ன மருந்து எடுத்துக்கொண்டு உடம்பு தேற்றிக்கொண்டு வருகிறேன்! உடம்பு சரியில்லை என்றாலே கோபம் வரும் புருஷர்களுக்கு! இப்போ கேட்பானேன்?"

நான் அடங்கிவிட்டேன். ஒரு நொடி அயர்ந்து நின்றேன், ஆம், சுரம் விலகி வியர்த்து அயர்வதுபோல!

"இப்போ கேட்பானேன் என்பதை அப்புறமே கேட்டுக்கொள்ளலாம்! உம், புறப்படு, நாழியாச்சு!" என்று கூறிய நான், என்னையுமறியாது சிரித்துவிட்டேன் போலும்!

உண்டான திருப்தியெல்லாம் கண்களிலேயே தேங்கி நிற்க, முல்லை நகையை அடக்கி மறைத்துக்கொண்டு தலை முடிச்சலை அவிழ்த்து வாரிப் பின்னிக்கொள்ளத் துவங்கினாள் சாந்தா!

"அதெப்படி ஆளைப் பார்த்து கண்டுகொண்டாய்? அவர் பொல்லாத்தனமாகச் சிரித்தாரா? கிள்ளினாரா? கண்ணடித்தாரா? காரணம் ஏதோ இருக்கவேண்டும்" என்று கேட்கலாமா அவளை?

கேட்டாலும் சொல்வாளா? அமுத்தலாக 'எப்படியோ தெரிகிறது, மனசுக்கு!' என்றுதான் பதிலளிப்பாள்! அவளைக் குழப்புவானேன்?

உண்மையாகவே, உள்ளுணர்வுதான் அவளுடைய உள்ளத்துக்கு எச்சரிகை செய்திருக்கவும்கூடும்! மனம் செய்யும் மாயம்! அந்தரங்கம் சொல்லும் உண்மை! உள்ளுணர்வு கொடுக்கும் குறிப்பு! நானே திடீரென்று எத்தகைய தெளிவு பெற்றுவிட்டேனே? சாந்தியின் சொற்களிலே தூய்மையே காண்கிறேனே? டாக்டர் பத்மநாபனையேதான் அவள் இன்னமும் போற்றி விரும்புகிறாளாயினும், நான் கலங்காதிருப்பது ஏன்? உள்ளம் செய்யும் ஜாலம்தான்!

அன்பினால் இணந்த எங்கள் உள்ளுணர்வு ஒன்றேதான், இரண்டல்ல! எந்த உள்ளுணர்வு அவளைச் செல்லப்பாவிடம் குறைகாணச் செய்ததோ அதே உள்ளுணர்வு சாந்தியிடம் என்னை நிறைகாண வைக்கிறது!

*****

(சுதேசமித்திரன், மார்ச் 25, 1951)